

יוני עכבר העיר
ווילי עכבר הכפר

כתבה וציירה
ביאטריקס פוטסר

יוני, עכבר העיר נולד במגירת הארון.
וילי, נולד בגינה. וילי היה עכבר כפרי
קטן שהגיע העירה בטעות.
מדי שבוע הגן שלח העירה ירקות,
בתוך סל גדול.

הגן השאיר את הסל ליד שער הגן כדי
שהמוביל יוכל לאסוף אותו בדרך.
וילי זחל לתוך הסל דרך חור
שבתחתית, ואחרי שאכל אפונים
אחדים נרדם שם חזק.

הוא התעורר בבהלה כשהסל הועמס
על העגלה. אחרי כן הוא הרגיש
טלטולים ושמע נקישות של פרסות
סוסים; גם חבילות נוספות הוטענו על
העגלה; קילומטרים על קילומטרים
בום-בום-בום.
ווילי רעד מפחד בין הירקות שבסל.

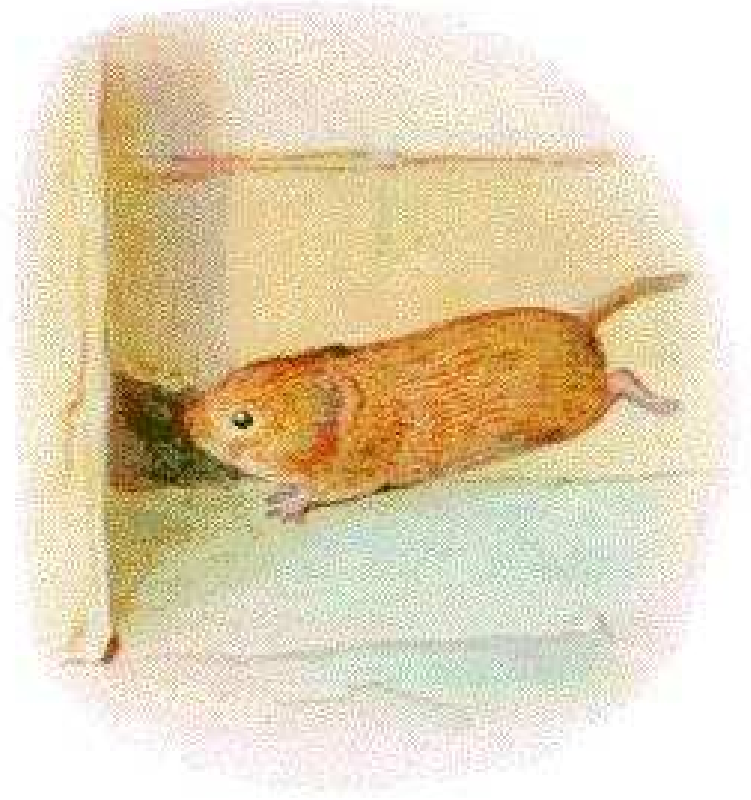
בסוף העגלה נעמדה ליד בית. שם
הורידו את סל הירקות. הטבחית
שילמה למוביל; הדלת נטרקה והעגלה
נסעה הלאה. אך שקט לא השתרר;
לילי נדמה היה שמאות עגלות אחרות
עוברות ליד הבית. כלבים נבחו; ילדים
שרקו ברחוב; הטבחית צחקה;
המשרתת רצה במדרגות הלוך ושוב;
וציפור כנרית שרקה כמו קטר רכבת.

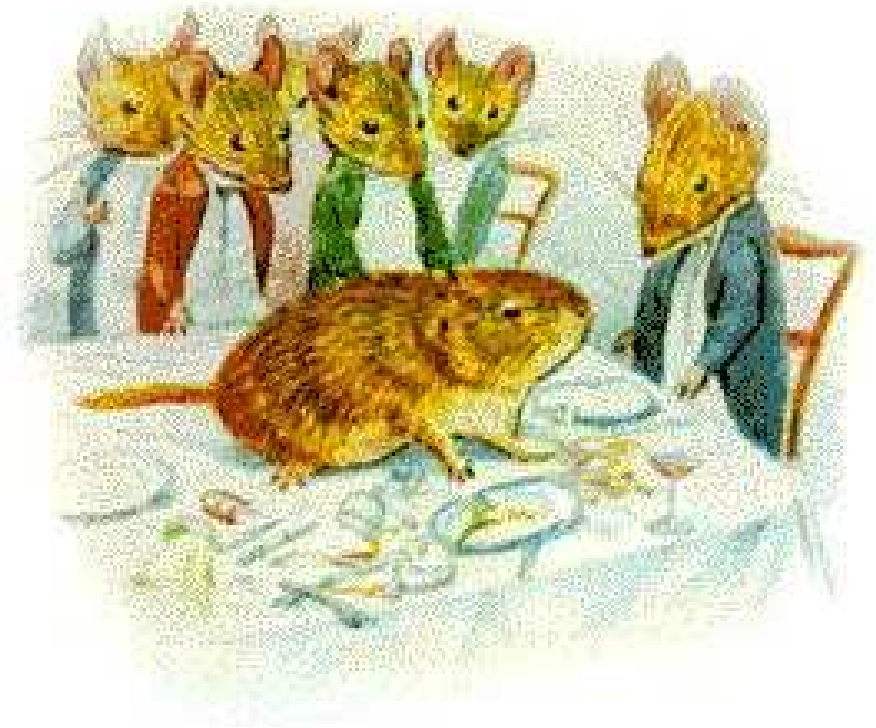
וילי, שכל חייו חי בגינה, פחד פחד
מוות. ואז הטבחית פתחה את הסל
והתחילה להוציא את הירקות.
וילי המפוחד קפץ החוצה.

הטבחית קפצה על שרפרף בצעקה:
"עכבר! עכבר! קראי לחתול, שרה, תני
לי מטאטא!"
וילי לא המתין למטאטא; הוא רץ
לאורך הקיר עד שראה חור קטן. הוא
נכנס פנימה.

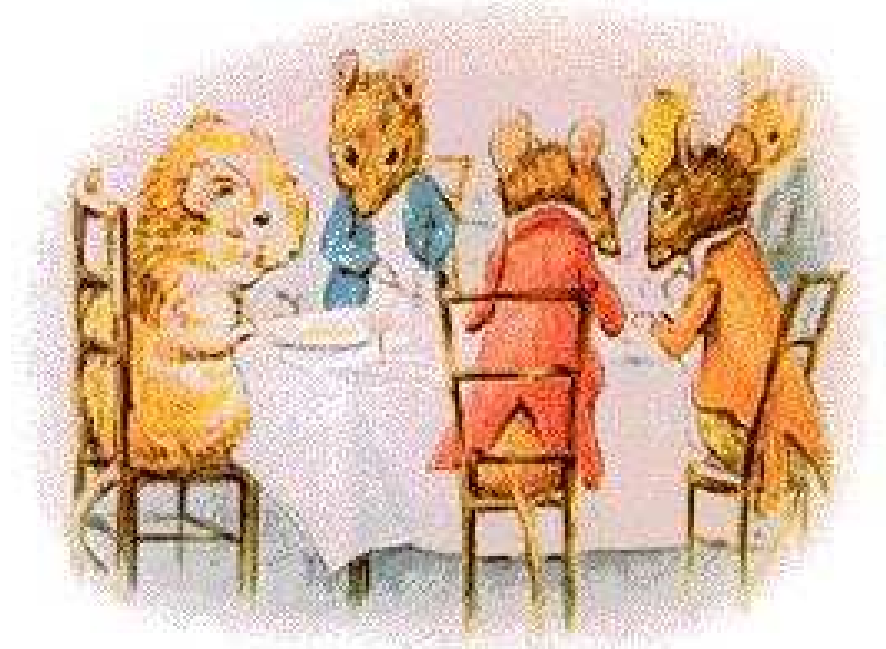

הוא נפל למטה, נחת באמצע מסיבת
עכברים ושבר שלוש כוסות.
"מי זה, לכל הרוחות?" שאל יוני עכבר
העיר.
אבל מיד נזכר שהוא חייב להתנהג
בנימוס.

הוא הציג את וילי בפני העכברים
האחרים, כולם בעלי זנבות ארוכים
ועניבות לבנות.
הנכון שזנבו של וילי היה קצר מאוד
וכמעט לא מורגש, אך הנוכחים היו די
מחונכים כדי לא לעשות הערות
אישיות. רק אחד מהם שאל את וילי
האם הוא אי-פעם נתפס במלכודת.

וילי הוזמן לארוחה שהורכבה משמונה
מנות. הוא לא הכיר את המאכלים
והעז רק לטעום קצת מהם, למרות
שהיה רעב מאוד. הרעש שמעליו
הפריע לו מאוד גם כן. הוא אפילו הפיל
צלחת אחת.
"אין דבר" ניחם אותן יוני "הן לא
שייכות לנו."

"למה הצעירים האלה לא מביאים את
המנה האחרונה?"
כאן צריך להסביר ששני עכברים
צעירים, שהגישו לשולחן, רצו מספר
פעמים למעלה למטבח, וחזרו תוך
צחוק וגיחוכים. וילי למד באימה כי
החתול רדף אחריהם. הוא אבד תאבון
והרגיש חולשה. "אולי תנסה לטעום
מהרפרפת?" הציע לו יוני עכבר העיר.

"לא? תעדיף ללכת כבר לישון? אראה לך מקום נוח מאוד במושב הספה." במושב הספה היה חור ויוני המליץ עליו כמקום הנוח ביותר, שמור רק לאורחים. אבל למושב היה ריח של חתול, ווילי העדיף לישון על הרצפה.

למחרת היה אותו הדבר. לארוחת
הבוקר העכברים אכלו נקניק, אבל וילי
היה רגיל לחסה ושורשי צמחים.
יוני וחבריו התרוצצו כל הזמן מסביב
לבית. במיוחד הפחידו את החדרנית
שרה שהפילה מגש ארוחת הארבע.
נשאר פירורי עוגה, סוכר ושרידי ריבה
שהעכברים אספו, למרות הפחד
מהחתול.

וילי התגעגע מאוד הביתה, לקן שלו
המחומם בשמש, במורד הגינה. האוכל
לא הטיב איתו, הרעש הפריע לו לישון.
הוא רזה מאוד, עד שיוני הרגיש ושאל
על כך. הוא שמע את סיפורו של וילי
והתעניין בגינה.
"זה נשמע כמו מקום משעמם. ומה
אתה עושה כשגשם יורד?"

"כשיורד גשם אני יושב במאורה שלי,
קולף תירס וזרעים ממחסן החורף
שלי. אני מציץ על הציפורים ועל ידידי
הבולבול.
אבל כשיוצאת שוב השמש, היית צריך
לראות את הגינה שלי, את הפרחים,
ורדים, אפונה ריחנית, אמנון ותמר. אין
כל רעש, רק ציוץ ציפורים וזמזום
דבורים. כן, וגעייה של הכבשים
באחו."

"הנה שוב החתול!" קרא יוני עכבר
העיר. הם תפסו מחסה במרתף הפחם
והמשיכו בשיחה. "אני קצת מאוכזב.
השתדלנו לארח אותך יפה, וילי."
"אכן, הייתם מאוד נחמדים כלפי; אך
אני מרגיש כאן חלש מאוד" אמר וילי.

"יתכן ואינך רגיל לאוכל שלנו. אולי
באמת עדיף שתחזור בתוך סל
הירקות."
"איך, איך?" קרא וילי.
"אינך יודע? הסל חוזר ריק כל יום
חמישי?" אמר יוני.

וכך וילי נפרד יפה מהידידים החדשים
שלו, והסתתר בתוך הסל, עם פירור
עוגה ועלה כרוב נבול לדרך. ואחרי
טלטולים רבים הוא חזר בשלום לגינה
שלו.

לפעמים, בשבתות, הוא יצא להביט על
הסל שמונח היה ליד השער. אך הוא
לא נכנס לתוכו יותר.
וגם לא יצא משם אף אחד, למרות
שיוני הבטיח לבקר אותו פעם.

עבר החורף; השמש יצאה שוב; וילי
ישב ליד מאורתו, חימם את מעיל
הפרווה שלו והריח סגליות ודשא טרי.
הוא כמעט ושכח את ביקורו בעיר.
אך הנה, בשביל הופיע יוני עכבר העיר
עם מזוודה חומה ביד!

וילי קיבל אותו בזרעות פתוחות. "באת
בתקופה הטובה ביותר. אנו נאכל
רפרפת עשבי בר ונשב להתחמם
בשמש."
"אי! קצת לח כאן" אמר יוני, שהחזיק
את זנבו הארוך תחת הזרוע, כדי לא
ללכלך אותו בבוצ.

"מה הרעש הנורא הזה?" הוא נבהל
פתאום.
"אה, זו רק פרה; אבקש אצלה קצת
חלב. הן לא מזיקות כלל, אם לא
נשכבות עליך. ואיך הידידים שלנו?"

הסיפור של יוני לא היה מעודד
במיוחד. הוא הסביר שהמשפחה יצאה
לחופשה ליד הים; הטבחית עשתה
ניקיון יסודי ובמיוחד דאגה להתפטר
מעכברים. נולדו גם ארבעה חתלתולים
והחתול אכל את הכנרית.

"אמרו שאנחנו עשינו זאת, אך זה לא
נכון" אמר יוני עכבר העיר "אבל מה
הרעש הנורא הזה?"
"זו רק מכסחת דשא; אני תכף אאסוף
קצת עשב קצור כדי להכין לך מיטה.
מוטב שתתמקם בגינה שלנו, יוני."

"א-א-א - נראה ביום ראשון הבא. אז
סל הירקות חוזר העירה."
"אני בטוח שכבר לא תרצה לחיות שוב
בעיר" אמר וילי.

אבל יוני לא נשאר.
ביום ראשון הבא יוני חזר בסל
הירקות.
הוא אמר שהשקט מפריע לו מדי.

כן, מקום אחד מתאים לאחד, מקום
אחר למישהו אחר.
אני בעצמי מעדיפה לחיות בכפר, כמו
וילי העכבר.

